

ται ἔσαι τὴν αὐτονομίαν τῶν Πλαταιέων καὶ τὴν τῆς χώρας αὐτῶν ἀσυλίαν· καὶ ἐπειδὴ ἀπεφασίσθη ὅτι ἢ κατὰ τῶν Περσῶν ἐκείνη συμμαχία θέλει ἔξακολουθήσει, καὶ ὅτι ἐπ' αὐτῷ θέλει συντηρεῖται διαρκῶς κοινὴ ἑλληνικὴ δύναμις 10.000 ὀπλιτῶν, καὶ 1.000 ἰππέων, καὶ 100 τριήρων, ὠρίσθη συγχρόνως ὅτι εἰς Πλαταιὰς θέλουσι συνέρχονται, καθ' ἕκαστον ἑνιαυτὸν, οἱ πρόβουλοι τῶν ἑλληνικῶν πόλεων, οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν ἐπιμέλειαν τῆς συμμαχίας.

Οὕτω πανηγυρικῶς ἐώρτασαν οἱ Ἕλληνες τὴν ὀλοσχερῇ αὐτῶν νίκην. Ἄλλ' ἢ χαρὰ αὐτῶν ἤθελεν εἶναι ἔτι μεγαλύτερα, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ φαντασθῶσιν ὅτι κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐπιπτε μὲν ἐν Πλαταιαῖς ὁ Μαρδόσιος, ἐτρέπαντο δὲ εἰς φυγὴν οἱ Πέρσαι καὶ ἐκυρίευσαν οἱ περὶ τὸν Πανσανίαν τὸ ὠχυρωμένον αὐτῶν στρατόπεδον, ὅτι κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἢ ναυτικὴ δύναμις τῶν Ἑλλήνων κατετρόπου κατὰ κράτος τοὺς πολεμίους ἐν Μυκάλῃ (1) τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Εἶπομεν ὅτι ὁ ἑλληνικὸς στόλος, εἰς 110 τριήρεις συμποσούμενος καὶ ὑπὸ τὸν βασιλέα τῆς Σπάρτης Λεωτυχίδην τεταγμένος, εἶχε μείνει ἄπρακτος ἐν Δήλῳ ἕως εἰς τὰ τέλη τοῦ Αὐγούστου μηνός, καίτοι θερμῶς παρακαλούμενος ὑπὸ πολλῶν Ἰώνων νὰ προχωρήσῃ μέχρι τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Μόλις δ' ἐν ἀρχῇ τοῦ Σεπτεμβρίου ὁ Λεωτυχίδης, ἐνδίδων εἰς τὰς αἰτήσεις ταύτας, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιπλεύσῃ εἰς Σάμον, ὅπου ἤξευρε συγκεντρωμένον ὄντα τὸν περσικὸν στόλον. Ὁ στόλος οὗτος, ἀφοῦ διεπέρασε τὸν Εὐρέξην καὶ τὸν περὶ αὐτὸν στρατὸν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν, διεχείμασεν ἐν μέρει εἰς Κύμην καὶ ἐν μέρει εἰς Σάμον, ἔπειτα δὲ συνήγαθη ἅπας εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην νῆσον, συγκείμενος ἐκ 300 πλοίων, πλὴν τῶν Φοινίκων, τοὺς ὁποίους οἱ Πέρσαι στρατηγοὶ ἀπέπεμψαν εἰς τὰ ἴδια, διότι δὲν ἐπίστευον ὅτι οἱ Ἕλληνες θέλουσιν ἔλθει νὰ ναυμαχήσωσιν εἰς τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας, καὶ δὲν ἐναυλόχουν ἐν Σάμῳ εἰμὴ ἵνα ἐπιτηρώσῃ τοὺς Ἰωνας καὶ προλάβωσι πᾶσαν αὐτῶν ἀποστασίαν. Ὅθεν, ἅμα ἤκουσαν ἐπερχόμενον τὸν ἑλληνικὸν στόλον, ὑπεχώρησαν ἀμέσως ἐκ Σάμου εἰς τὴν ἀντικρὺ στερεάν, πρὸς τὸ παρὰ τὴν Μίλητον ὄρος τῆς Μυκάλης, ὅπου ἐστρατοπέδουν 60.000 Περσῶν, ὑπὸ Τιγράνην, εἰς ὃν ὁ Εὐρέξης ἀνέθηκε τὴν ὑπερ τῆς Ἰωνίας ἄμυναν. Ἐνταῦθα λοιπὸν ἀνείλκυσαν καὶ τὰς νῆας, ὠχυρώθησαν διὰ περικτειχίσματος, τὸ ὁποῖον προχειρῶς κατεσκευάσαν ἐκ λίθων καὶ ξύλων, καὶ ἐνόμισαν ὅτι δύνανται νὰ ἀποκρούσωσι πᾶσαν ἀπὸ θαλάσσης ἔφοδον, τοσοῦτω μᾶλλον ὅσῳ, πρὸς πλείονα ἀσφάλειαν, ἐπειδὴ ἤρχισαν νὰ ὑποπτεύωσι τοὺς Ἰωνας, τοὺς μὲν ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρετοῦντας Σαμίους ἀφώπλισαν, τοὺς δὲ Μιλησίους ἔταξαν εἰς τὰ ὀπίσθια τοῦ στρατοῦ, ἵνα φυλάξωσι τὰς εἰς τὰς κορυφὰς τῆς Μυκάλης φερούσας διόδους.

(1) Ἡ τοσοῦτον ἐμφαντικῶς ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἐν τῇ σελίδι ταύτῃ ἐκφερομένη ἀντίληψις τῆς κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας συγκροτήσεως τῆς ἐν Μυκάλῃ μάχης δὲν φαίνεται ἀκριβὴς ὡς πρὸς τὸ αὐθημερὸν ἀμφοτέρων τῶν γεγονότων, οὕσα μᾶλλον ἀντίληψις ποιητικὴ ἢ ἀκραιφνῶς ἱστορικὴ τῶν ὅτε χρόνων. Τὸ αὐθημερὸν τῶν δύο γεγονότων ἔν μαρτυρεῖται οὔτε ὑπὸ τοῦ Ἡρόδοτου οὔτε ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου, ἀναφέρεται δὲ πολλῶ βραδύτερον ὑπὸ τοῦ Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου, ὅστις λέγει ὅτι διαρκούσης τῆς μάχης τῆς Μυκάλης φήμη τις διεδόθη ὅτι οἱ πολέμοι ἠτήθησαν ἐν Πλαταιαῖς, Λεωτυχίδης δὲ καὶ Ξάνθιππος δὲν διέψευσαν αὐτὴν ὡς ἐλθοῦσαν ἐπικαίρως ἵνα ἐπιρρώσῃ τὸ ἠθικὸν φρόνημα τῶν μαχομένων Ἑλλήνων, αὐτὸς δὲ ὁ Διοδῶρος ἀναφέρει καὶ τὴν μεγάλην ἀπόστασιν τὴν χωρίζουσαν τὰ δύο θέατρα τοῦ πολέμου, ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ ἀδύνατον τῆς εἰς Μυκάλην ἀφίξεως τῆς εἰδήσεως τῶν ἐν Πλαταιαῖς γινομένων· τὸ γὰρ μέγεθος τῶν διαστημάτων ἤλεγχεν ἀδυνατοῦσαν τὴν προσαγγελίαν·

